

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 7ης Απριλίου 2022 *

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Πεδίο εφαρμογής – Άρθρο 2, στοιχείο α' – Έννοια της “απόφασης” – Διαταγή πληρωμής εκδοθείσα σε άλλο κράτος μέλος κατόπιν συνοπτικής και κατ' αντιμωλίαν εξέτασης αποφάσεως εκδοθείσας σε τρίτο κράτος – Άρθρο 39 – Εκτελεστότητα στα κράτη μέλη»

Στην υπόθεση C-568/20,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία) με απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 2 Νοεμβρίου 2020, στο πλαίσιο της δίκης

J

κατά

H Limited,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Jürimäe, πρόεδρο τμήματος, N. Jääskinen, M. Safjan (εισηγητή), N. Piçarra και M. Gavalec, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο J, εκπροσωπούμενος από τον C. Straberger, Rechtsanwalt,
- η H Limited, εκπροσωπούμενη από τον S. Turic, Rechtsanwalt,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, M. Hellmann και U. Bartl,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Heller και τον H. Leupold,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Δεκεμβρίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, του άρθρου 2, στοιχείο α', του άρθρου 39, του άρθρου 42, παράγραφος 1, στοιχείο β', καθώς και των άρθρων 45, 46 και 53 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του J και της H Limited σχετικά με την εκτέλεση στην Αυστρία διαταγής πληρωμής που εξέδωσε το High Court of Justice (England & Wales) [ανώτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία), Ηνωμένο Βασίλειο (στο εξής: High Court)] δυνάμει δύο αποφάσεων που εκδόθηκαν στην Ιορδανία.

Το νομικό πλαίσιο

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4, 6, 26 και 34 του κανονισμού 1215/2012 έχουν ως εξής:
 - «(4) Ορισμένες διαφορές μεταξύ των εθνικών κανόνων για τη δικαιοδοσία και την αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων δυσχεραίνουν την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Είναι ουσιώδης η θέσπιση διατάξεων σχετικά με την ενοποίηση των κανόνων σύγκρουσης δικαιοδοσίας στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ώστε να εξασφαλίζεται ταχεία και απλή αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος.

[...]

- (6) Για να επιτευχθεί ο στόχος της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, είναι αναγκαίο και ενδεδειγμένο οι κανόνες σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων να καθορίζονται από δεσμευτικό και άμεσα εφαρμοστέο νομοθέτημα της Ένωσης.

[...]

- (26) Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης στην [Ευρωπαϊκή] Ένωση δικαιολογεί την αρχή όπως οι αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος αναγνωρίζονται σε όλα τα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται ειδική διαδικασία. Επιπλέον, η σκοπιμότητα να καταστούν οι διασυνοριακές διαφορές λιγότερο χρονοβόρες και δαπανηρές δικαιολογεί την κατάργηση της κήρυξης εκτελεστότητας πριν από την εκτέλεση στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης. Ως εκ τούτου, η απόφαση που εκδίδεται από τα δικαστήρια κράτους μέλους θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εάν είχε εκδοθεί στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης.

[...]

- (34) Θα πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της σύμβασης των Βρυξελλών του 1968 [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών του 1968)], του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1),] και του παρόντος κανονισμού, και γι' αυτό το σκοπό θα πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της σύμβασης των Βρυξελλών του 1968 και των κανονισμών που την αντικατέστησαν.»
- 4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 προβλέπει τα εξής:
- «Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κρατών για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (*acta jure imperii*).»
- 5 Το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού ορίζει:
- «Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού:
- α) ως “απόφαση” νοείται κάθε απόφαση που εκδίδεται από δικαστήριο του κράτους μέλους, όποια και αν είναι η ονομασία της, π.χ. διάταξη, εντολή, απόφαση ή διαταγή εκτελέσεως, καθώς και κάθε απόφαση για τον προσδιορισμό των δικαστικών εξόδων από το γραμματέα του δικαστηρίου.
- Για τους σκοπούς του κεφαλαίου III, ο όρος “απόφαση” περιλαμβάνει ασφαλιστικά μέτρα, που διατάσσονται από δικαστήριο το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία επί της ουσίας της υπόθεσης δυνάμει του παρόντος κανονισμού. Δεν περιλαμβάνει ασφαλιστικά μέτρα που διατάσσονται από τέτοιο δικαστήριο χωρίς κλήτευση του εναγομένου εκτός εάν η απόφαση που προβλέπει το μέτρο έχει επιδοθεί στον εναγόμενο πριν από την εκτέλεσή τους·
- [...]
- δ) ως “κράτος μέλος προέλευσης” νοείται το κράτος μέλος στο οποίο, ανάλογα με την περίπτωση, εκδόθηκε η απόφαση, εγκρίθηκε ή συνήφθη ο δικαστικός συμβιβασμός ή καταρτίστηκε επίσημα ή καταχωρήθηκε το δημόσιο έγγραφο·
- ε) ως “κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης” νοείται το κράτος μέλος όπου γίνεται επίκληση της αναγνώρισης της απόφασης, ή ζητείται η εκτέλεση της απόφασης, του δικαστικού συμβιβασμού ή του δημοσίου εγγράφου·
- στ) ως “δικαστήριο προέλευσης” νοείται το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση η αναγνώριση της οποίας αποτελεί αντικείμενο επίκλησης ή, η εκτέλεση της οποίας επιδιώκεται.»
- 6 Το άρθρο 39 του ιδίου κανονισμού προβλέπει:
- «Απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος και είναι εκτελεστή σε αυτό το κράτος μέλος είναι ομοίως εκτελεστή στα υπόλοιπα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται κήρυξη εκτελεστότητας.»

- 7 Το άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 προβλέπει τα εξής:
- «Για τους σκοπούς της εκτέλεσης σε ένα κράτος μέλος απόφασης που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, ο αιτών υποβάλλει στην αρμόδια για την εκτέλεση αρχή τα εξής:
- α) αντίγραφο της απόφασης το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας και
- β) τη βεβαίωση που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 53 η οποία πιστοποιεί ότι η απόφαση είναι εκτελεστή και περιέχει απόσπασμα της απόφασης καθώς και, κατά περίπτωση, κάθε συναφή πληροφορία σχετικά με τα καταβλητέα δικαστικά έξοδα και τον υπολογισμό των τόκων.»
- 8 Το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:
- «Με αίτηση κάθε ενδιαφερομένου, η αναγνώριση μιας απόφασης απορρίπτεται:
- α) αν η αναγνώριση αντίκειται προδήλως στη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης:
- [...].»
- 9 Κατά το άρθρο 46 του ίδιου κανονισμού:
- «Η εκτέλεση απόφασης απορρίπτεται κατόπιν αιτήσεως του καθ' ου ζητείται η εκτέλεση όταν συντρέχει ένας εκ των λόγων που αναφέρονται στο άρθρο 45.»
- 10 Το άρθρο 52 του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα:
- «Αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος σε καμία περίπτωση δεν ελέγχονται επί της ουσίας στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης.»
- 11 Το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012 έχει ως εξής:
- «Κατόπιν αιτήσεως οποιουδήποτε ενδιαφερομένου, το δικαστήριο προέλευσης εκδίδει τη βεβαίωση χρησιμοποιώντας το έντυπο του παραρτήματος I.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 12 Με διαταγή πληρωμής της 20ής Μαρτίου 2019, το High Court υποχρέωσε τον J, φυσικό πρόσωπο που κατοικεί στην Αυστρία, να καταβάλει στο τραπεζικό ίδρυμα H Limited το ποσό των 10 392 463 δολαρίων ΗΠΑ (USD) (περίπου 9 200 000 ευρώ), πλέον τόκων και εξόδων, σε εκτέλεση δύο αποφάσεων που εκδόθηκαν από δικαστήρια της Ιορδανίας στις 3 Μαΐου και στις 20 Μαΐου 2013 (στο εξής: ιορδανικές αποφάσεις). Επιπλέον, το High Court εξέδωσε τη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012.
- 13 Η H Limited ζήτησε την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής εντός της περιφέρειας του Bezirksgericht Freistadt (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της Freistadt, Αυστρία) βάσει του κανονισμού 1215/2012, προσκομίζοντας, μεταξύ άλλων, τη βεβαίωση που προβλέπει το άρθρο του 53.

- 14 Με διάταξη της 12ης Απριλίου 2019, το Bezirksgericht Freistadt (πρωτοβάθμιο δικαστήριο της Freistadt) επέτρεψε στην H Limited, βάσει της διαταγής του High Court της 20ής Μαρτίου 2019 και κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1215/2012, να προβεί στην εκτέλεση της τελευταίας αυτής διαταγής προκειμένου να εισπράξει απαίτηση ύψους 9 249 915,62 ευρώ πλέον τόκων και εξόδων. Το αυστριακό δικαστήριο επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι κατά τη διαδικασία ενώπιον του High Court είχε τηρηθεί η αρχή της κατ' αντιμωλίαν διεξαγωγής της δίκης.
- 15 Η έφεση που άσκησε ο J κατά της διάταξης αυτής της 12ης Απριλίου 2019 απορρίφθηκε με απόφαση του Landesgericht Linz (περιφερειακού δικαστηρίου του Linz, Αυστρία) της 22ας Ιουνίου 2020. Αφού επισήμανε ότι η διαταγή του High Court της 20ής Μαρτίου 2019 συνιστούσε απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο υπογράμμισε ότι η βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού, την οποία προσκόμισε η H Limited, δεν άφηνε καμία αμφιβολία από την οποία να προκύπτει η συνδρομή ενός από τους λόγους απόρριψης της αναγνώρισης που προβλέπει το άρθρο 45 του εν λόγω κανονισμού.
- 16 Ο J άσκησε αναίρεση (Revision) ενώπιον του Oberster Gerichtshof (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Αυστρία), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου.
- 17 Το τελευταίο αυτό δικαστήριο κλίνει υπέρ της απόψεως ότι η αρχή του αποκλεισμού της διπλής κηρύξεως εκτελεστότητας ισχύει και για τις καταψηφιστικές αποφάσεις τις οποίες εκδίδει δικαστήριο κράτους μέλους επί τη βάσει ενδίκου μέσου με το οποίο επιδιώκεται η εκτέλεση αλλοδαπής απόφασης, εφόσον δεν εξετάζεται επί της ουσίας η έννομη σχέση στην οποία στηρίζεται η βεβαιωθείσα με εκτελεστό τίτλο οφειλή. Επομένως, η επίμαχη στην κύρια δίκη απόφαση δεν εμπίπτει στην έννοια της «απόφασης» κατά το άρθρο 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012.
- 18 Σε μια τέτοια περίπτωση, δεν αποκλείεται ο δικαστικός έλεγχος των γενικών προϋποθέσεων εκτέλεσης κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1215/2012. Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι το κράτος μέλος εκτελέσεως μπορεί να επαληθεύσει τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στη βεβαίωση που προβλέπεται στο άρθρο 53 του κανονισμού αυτού, οπότε ο οφειλέτης μπορεί να προβάλλει την έλλειψη προϋποθέσεων για την εκτέλεση, για παράδειγμα την έλλειψη απόφασης κατά το άρθρο 2, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού, ή τη μη εφαρμογή του κανονισμού.
- 19 Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι η ορθή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης δεν είναι τόσο προφανής ώστε να μην υπάρξει περιθώριο εύλογης αμφιβολίας.
- 20 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
 - «1) Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού [1215/2012], ιδίως το άρθρο 2, στοιχείο α', και το άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι εκτελεστή απόφαση υφίσταται και στην περίπτωση κατά την οποία ο καθοριζόμενος σε εκτελεστό τίτλο οφειλέτης υποχρεώνεται σε κράτος μέλος, κατόπιν συνοπτικής εξέτασης σε κατ' αντιμωλία διαδικασία, η οποία όμως αφορά μόνο το ζήτημα της δέσμευσης από το δεδικασμένο απόφασης που εκδόθηκε σε βάρος του σε τρίτη χώρα, να καταβάλει στον νικήσαντα διάδικο δίκης που διεξήχθη σε τρίτη χώρα το ποσό της οφειλής που βεβαιώθηκε με εκτελεστό τίτλο της τρίτης χώρας, εφόσον το

αντικείμενο της δίκης στο κράτος μέλος περιοριζόταν στην εξέταση του ζητήματος αν υφίσταται η απορρέουσα από τον εκτελεστό τίτλο αξίωση έναντι του καθοριζόμενου στον εκτελεστό τίτλο οφειλέτη;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα:

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012, ιδίως το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο α', το άρθρο 39 και τα άρθρα 45, 46 και 52 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι, ανεξάρτητα από τη συνδρομή ενός από τους λόγους που απαριθμούνται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012, το δικαστήριο του κράτους μέλους εκτέλεσης πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση, εφόσον η υπό εξέταση απόφαση δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', ή του άρθρου 39 του κανονισμού 1215/2012 ή εφόσον το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης στο κράτος μέλος προέλευσης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012;

3) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα και καταφατικής απάντησης στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα:

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012, ιδίως το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο α', το άρθρο 39, το άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο β', και τα άρθρα 46 και 53 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους μέλους εκτέλεσης, κατά τη διαδικασία εξέτασης της αίτησης άρνησης εκτέλεσης, πρέπει, απλώς και μόνο λόγω των στοιχείων που ανέγραψε το δικαστήριο προέλευσης στη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, υποχρεωτικά να θεωρήσει ως δεδομένο ότι υφίσταται εκτελεστή απόφαση εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 21 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 2, στοιχείο α', και το άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012 έχουν την έννοια ότι διαταγή πληρωμής εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους επί τη βάση εκτελεστών τίτλων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος συνιστά απόφαση και είναι εκτελεστή εντός των λοιπών κρατών μελών.
- 22 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, καθόσον, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 1215/2012, αυτός καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 44/2001, ο οποίος αντικατέστησε με τη σειρά του τη Σύμβαση των Βρυξελλών του 1968, η διατυπωθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία των διατάξεων των τελευταίων ως άνω νομοθετημάτων ισχύει και για τον κανονισμό 1215/2012, εφόσον οι διατάξεις αυτές μπορούν να χαρακτηριστούν «ισοδύναμες» (απόφαση της 10ης Μαρτίου 2022, BMA Nederland, C-498/20, EU:C:2022:173, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 23 Τούτο συμβαίνει, ειδικότερα, στην περίπτωση του άρθρου 25 και του άρθρου 27, σημείο 1, της Συμβάσεως αυτής, καθώς και του άρθρου 32 και του άρθρου 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, αφενός, και του άρθρου 2, στοιχείο α', καθώς και του άρθρου 45, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012, αφετέρου.

- 24 Όπως επισήμανε το Δικαστήριο σε σχέση με το άρθρο 32 του κανονισμού 44/2001, το οποίο αποτελεί διάταξη αντίστοιχη του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012, η έννοια της «απόφασης» καταλαμβάνει κάθε απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους, χωρίς διάκριση λόγω του περιεχομένου της (πρβλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, *Gothaer Allgemeine Versicherung* κ.λπ., C-456/11, EU:C:2012:719, σκέψη 23).
- 25 Επομένως, η έννοια αυτή περιλαμβάνει και διαταγή πληρωμής εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους επί τη βάσει εκτελεστών τίτλων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος.
- 26 Πράγματι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, για να εμπίπτουν οι αποφάσεις στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, αρκεί να πρόκειται για δικαστικές αποφάσεις οι οποίες, πριν ζητηθεί η αναγνώρισή τους και η εκτέλεσή τους σε κράτος άλλο από το κράτος προέλευσης, αποτέλεσαν ή μπορούσαν να αποτελέσουν, σε αυτό το κράτος προέλευσης, αντικείμενο κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 2ας Απριλίου 2009, *Gambazzi*, C-394/07, EU:C:2009:219, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 27 Η ευρεία και αυτοτελής αυτή ερμηνεία ενισχύεται από το σύστημα που θεσπίζει ο κανονισμός 1215/2012, καθώς και από τους σκοπούς που επιδιώκει (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, *Gothaer Allgemeine Versicherung* κ.λπ., C-456/11, EU:C:2012:719, σκέψεις 26 και 28).
- 28 Πρώτον, όσον αφορά τους σκοπούς που επιδιώκει ο κανονισμός 1215/2012, η αιτιολογική του σκέψη 6 εκθέτει τον σκοπό της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις. Επιπλέον, από τις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 26 προκύπτει ότι ο κανονισμός αποσκοπεί στην απλούστευση των διατυπώσεων για την ταχεία και απλή αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων κρατών μελών που δεσμεύονται από τον εν λόγω κανονισμό. Όπως επισήμανε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, τυχόν διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού θα καθιστούσε αναγκαία τη σύνδεση της έννοιας «απόφαση» με το περιεχόμενό της, γεγονός που θα ερχόταν σε αντίθεση με τον ως άνω σκοπό.
- 29 Δεύτερον, όσον αφορά το σύστημα που καθιερώνει ο κανονισμός 1215/2012, η αιτιολογική του σκέψη 26 υπογραμμίζει τη σημασία της αρχής της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των δικαστηρίων των κρατών μελών όσον αφορά την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων, όπερ προϋποθέτει ότι η έννοια της «απόφασης» δεν πρέπει να ερμηνεύεται περιοριστικά.
- 30 Η αμοιβαία αυτή εμπιστοσύνη θα θιγόταν αν δικαστήριο κράτους μέλους μπορούσε να αρνηθεί να χαρακτηρίσει ως «απόφαση» τη διαταγή πληρωμής την οποία εξέδωσε δικαστήριο άλλου κράτους μέλους επί τη βάσει εκτελεστών τίτλων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος.
- 31 Εν τέλει, τυχόν περιοριστική ερμηνεία της έννοιας της «απόφασης», κατά το άρθρο 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012, θα είχε ως συνέπεια τη δημιουργία μιας κατηγορίας πράξεων εκδιδόμενων από δικαιοδοτικά όργανα οι οποίες, μη απαριθμούμενες μεταξύ των παρατιθέμενων περιοριστικώς στο άρθρο 45 του κανονισμού αυτού εξαιρέσεων, δεν θα μπορούσαν να εμπίπτουν στην έννοια αυτή της «αποφάσεως» και τις οποίες, επομένως, τα δικαστήρια άλλων κρατών μελών δεν θα υποχρεώνονταν να εκτελέσουν. Η ύπαρξη μιας τέτοιας κατηγορίας πράξεων δεν συμβιβάζεται με το σύστημα των άρθρων 39, 45 και 46 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο προβλέπει την αυτοδίκαιη εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων και αποκλείει τον έλεγχο της διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως από εκείνα του κράτους μέλους αναγνώρισεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, *Gothaer Allgemeine Versicherung* κ.λπ., C-456/11, EU:C:2012:719, σκέψη 31).

- 32 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη διαταγή του High Court αποτέλεσε αντικείμενο τουλάχιστον συνοπτικής εξέτασης στο κράτος μέλος προελεύσεως, οπότε συνιστά απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η εν λόγω απόφαση κηρύχθηκε εκτελεστή στο κράτος μέλος προελεύσεως, είναι, δυνάμει του άρθρου 39 του κανονισμού, εκτελεστή στα λοιπά κράτη μέλη.
- 33 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, επί της ουσίας, η εν λόγω διαταγή εκδόθηκε προς εκτέλεση αποφάσεων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος και που, ως εκ τούτου, δεν είναι εκτελεστές στα κράτη μέλη.
- 34 Πράγματι, λόγω του περιορισμού του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 μόνο στα ζητήματα διεθνούς δικαιοδοσίας, αναγνώρισης και εκτέλεσης των αποφάσεων που εκδίδονται από τα δικαστήρια των κρατών μελών και ελλείψει άλλων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης που να ρυθμίζουν τα ζητήματα αυτά για τις αποφάσεις που εκδίδουν τα δικαστήρια τρίτων κρατών, τα ίδια αυτά κράτη μέλη παραμένουν, καταρχήν, ελεύθερα να καθορίζουν τις προϋποθέσεις και τις διαδικασίες που επιτρέπουν στα εθνικά δικαστήρια να επιλαμβάνονται των διαφορών που υποβάλλονται στην κρίση τους. Επομένως, ορισμένα είδη διαδικασίας και δικαστικών αποφάσεων που υφίστανται σε ένα κράτος μέλος δεν υφίστανται κατ' ανάγκη με ισοδύναμη μορφή και στα άλλα κράτη μέλη.
- 35 Όσον αφορά, ειδικότερα, το ζήτημα ποια αποτελέσματα μπορούν να έχουν, εντός των κρατών μελών, οι αποφάσεις που εκδίδονται από δικαστήρια τρίτων κρατών, η έλλειψη εναρμονίσεως στο επίπεδο της Ένωσης έχει ως συνέπεια τα δικαστήρια κράτους μέλους να μπορούν νομίμως να εκδίδουν, σύμφωνα με το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, εκτελεστές αποφάσεις επί τη βάση των αποφάσεων που εκδίδονται από δικαστήρια τρίτων κρατών, ενώ η συνεκτίμηση των ίδιων αποφάσεων σε άλλα κράτη μέλη εξακολουθεί να εξαρτάται από την απαίτηση περί κηρύξεως της εκτελεστότητας.
- 36 Εξάλλου, αντιθέτως προς ό,τι υπονοεί το αιτούν δικαστήριο, η απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13), από την οποία μπορεί να συναχθεί, κατ' αναλογία, ότι τα άρθρα 29 έως 31 του κανονισμού 1215/2012 δεν έχουν εφαρμογή στις διαδικασίες με τις οποίες ζητείται να κηρυχθούν εκτελεστές δικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις σε τρίτο κράτος, δεν συνεπάγεται ότι απόφαση εκδοθείσα επί τη βάση δικαστικής απόφασεως που εκδόθηκε από τρίτο κράτος, σύμφωνα με τους κανόνες δικαιοδοσίας και διαδικασίας ενός κράτους μέλους, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.
- 37 Πράγματι, αφενός, όπως ισχύει και για κάθε άλλη εθνική δικαστική απόφαση, ο χαρακτηρισμός μιας πράξης, όπως η επίμαχη διάταξη στην κύρια δίκη, ως απόφασης, υπό την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012, δεν εξαρτάται ουδόλως από το ζήτημα σχετικά με το αν η διαδικασία δυνάμει της οποίας εκδόθηκε η πράξη εμπίπτει η ίδια στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού, δεδομένου ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν έχει σκοπό να ενοποιήσει τους δικονομικούς κανόνες των κρατών μελών (πρβλ. απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2021, *Toplofikatsia Sofia* κ.λπ., C-208/20 και C-256/20, EU:C:2021:719, σκέψη 36 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 38 Αφετέρου, και εν πάση περιπτώσει, η απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13, σκέψεις 14 και 18), διέκρινε σαφώς την αδυναμία εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών του 1968 στις διαδικασίες για την αναγνώριση ή την εκτέλεση

αποφάσεων που εκδόθηκαν σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις σε τρίτο κράτος από τη δυνατότητα εφαρμογής της Συμβάσεως αυτής σε κάθε απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους, ανεξαρτήτως της ονομασίας της.

- 39 Επομένως, διαπιστώνεται ότι καμία διάταξη του κανονισμού 1215/2012 και κανένας από τους σκοπούς που αυτός επιδιώκει δεν εμποδίζουν μια διαταγή πληρωμής εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους επί τη βάση εκτελεστών τίτλων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.
- 40 Εντούτοις, από το σύστημα των άρθρων 39, 45 και 46 του κανονισμού 1215/2012 προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός μιας τέτοιας διαταγής ως απόφασης, υπό την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, δεν στερεί από τον καθού η εκτέλεση το δικαίωμα να αντισταχθεί στην εκτέλεση της απόφασεως αυτής επικαλούμενος κάποιον από τους λόγους απόρριψης σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο 45.
- 41 Ειδικότερα, κατά το άρθρο 45, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012, σε συνδυασμό με το άρθρο 46 αυτού, κατόπιν αιτήσεως οποιουδήποτε ενδιαφερομένου, η αναγνώριση αποφάσεως απορρίπτεται αν η αναγνώριση αυτή αντίκειται προδήλως στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνωρίσεως.
- 42 Εντούτοις, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, μολονότι τα κράτη μέλη παραμένουν, καταρχήν, ελεύθερα να καθορίζουν, σύμφωνα με τις εθνικές τους αντιλήψεις, τις επιταγές της δικής τους δημοσίας τάξεως, τα όρια της έννοιας αυτής αποτελούν παρά ταύτα ζήτημα ερμηνείας του εν λόγω κανονισμού. Κατά συνέπεια, καίτοι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να ορίσει το περιεχόμενο της δημοσίας τάξεως κράτους μέλους, εντούτοις οφείλει να ελέγχει τα όρια εντός των οποίων ο δικαστής κράτους μέλους δύναται να ανατρέξει στην έννοια αυτή προκειμένου να μην αναγνωρίσει απόφαση προερχόμενη από άλλο κράτος μέλος (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2000, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, σκέψεις 22 και 23, και της 16ης Ιουλίου 2015, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 43 Επιπροσθέτως, το άρθρο 52 του κανονισμού 1215/2012, αποκλείοντας την επί της ουσίας αναθεώρηση της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, απαγορεύει στον δικαστή του κράτους αναγνωρίσεως να αρνηθεί την αναγνώριση της αποφάσεως αυτής απλώς και μόνο για τον λόγο ότι υπάρχει απόκλιση μεταξύ του κανόνα δικαίου που εφαρμόστηκε από τον δικαστή του κράτους προελεύσεως και εκείνου τον οποίο ο δικαστής του κράτους αναγνωρίσεως θα είχε εφαρμόσει αν είχε επιληφθεί της διαφοράς. Ομοίως, ο δικαστής του κράτους αναγνωρίσεως δεν δύναται να ελέγξει την ορθότητα των νομικών ή πραγματικών εκτιμήσεων στις οποίες προέβη ο δικαστής του κράτους προελεύσεως (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2000, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, σκέψη 36, και της 16ης Ιουλίου 2015, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 44 Συνεπώς, προκειμένου να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, η εφαρμογή της ρήτρας δημοσίας τάξεως την οποία προβλέπει το άρθρο 45, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1215/2012 είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση που η αναγνώριση της αποφάσεως που εκδόθηκε σε αυτό το κράτος μέλος θα συνιστούσε πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη του κράτους αναγνωρίσεως ή πρόδηλη προσβολή δικαιώματος το οποίο

αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες σε αυτή την έννομη τάξη (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2000, *Krombach*, C-7/98, EU:C:2000:164, σκέψη 37, και της 16ης Ιουλίου 2015, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 45 Μια τέτοια παράβαση μπορεί ιδίως να έγκειται στο γεγονός ότι ο καθού η εκτέλεση δεν ήταν σε θέση να αμυνθεί αποτελεσματικά ενώπιον του δικαστηρίου προελεύσεως και να αμφισβητήσει, στο κράτος μέλος προελεύσεως, την απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση (πρβλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 2009, *Gambazzi*, C-394/07, EU:C:2009:219, σκέψεις 27, 37, 45 και 46).
- 46 Επομένως, εν προκειμένω, σε περίπτωση που αποδειχθεί, ενώπιον του δικαστηρίου που επιλήφθηκε της υποθέσεως της κύριας δίκης, ότι ο J δεν είχε καμία δυνατότητα, στο κράτος μέλος προελεύσεως, να αμφισβητήσει επί της ουσίας τα αιτήματα επί των οποίων εκδόθηκαν οι ιορδανικές αποφάσεις που αποτελούν το αντικείμενο της επίμαχης στην κύρια δίκη διαταγής, το δικαστήριο αυτό θα μπορούσε να αρνηθεί την εκτέλεση της διαταγής λόγω πρόδηλης ασυμβατότητάς της με την εθνική δημόσια τάξη. Εναπόκειται αποκλειστικά στο αιτούν δικαστήριο να το εκτιμήσει.
- 47 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, στοιχείο α', και το άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012 έχουν την έννοια ότι διαταγή πληρωμής εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους επί τη βάσει εκτελεστών τίτλων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος συνιστά απόφαση και είναι εκτελεστή εντός των λοιπών κρατών μελών αν εκδόθηκε κατόπιν κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας στο κράτος μέλος προελεύσεως και κηρύχθηκε εκτελεστή στο ίδιο κράτος, εφόσον, όμως, ο χαρακτήρας της απόφασης δεν στερεί από τον καθού η εκτέλεση το δικαίωμα να ζητήσει, σύμφωνα με το άρθρο 46 του εν λόγω κανονισμού, την άρνηση εκτέλεσης για έναν από τους λόγους που προβλέπει το άρθρο 45 του κανονισμού.

Επί του δευτέρου και του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

- 48 Δεδομένης της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 49 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 2, στοιχείο α', και το άρθρο 39 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχουν την έννοια ότι διαταγή πληρωμής εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους επί τη βάσει εκτελεστών τίτλων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος συνιστά απόφαση και είναι εκτελεστή εντός των λοιπών κρατών μελών αν εκδόθηκε κατόπιν κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας στο κράτος μέλος προελεύσεως και κηρύχθηκε εκτελεστή στο ίδιο κράτος, εφόσον, όμως, ο χαρακτήρας της απόφασης δεν στερεί από τον καθού η εκτέλεση το δικαίωμα να ζητήσει,

σύμφωνα με το άρθρο 46 του εν λόγω κανονισμού, την άρνηση εκτέλεσης για έναν από τους λόγους που προβλέπει το άρθρο 45 του κανονισμού.

(υπογραφές)